

σκοτίζω

σκοτίζω, ρ. [<μτγν. σκοτίζω], απασχολώ, ενοχλώ, ζαλίζω, ταλαιπωρώ, γίνομαι φορτικός σε κάποιον, ιδίως με θέματα που δεν τον ενδιαφέρουν: «είναι απ' το πρωί στο γραφείο μου και με σκοτίζει με τα προβλήματά του». (Λαϊκό τραγούδι: τα λεφτά μη σε **σκοτίζουν**,κανε τα γυαλιά καρφιά. Οι παράδες τι αξίζουν μπρος στην τόση ομορφιά).

- δε σκοτίζει το μυαλό του, βλ. λ. μυαλό.

- δε σκοτίζει το νου του, βλ. λ. [νους](#).

- μη μας σκοτίζεις ή μη με σκοτίζεις, μη με απασχολείς, ιδίως με θέματα που δε με ενδιαφέρουν. Ο πλ. και όταν το άτομο μιλάει μόνο για τον εαυτό του.

- μη μας σκοτίζεις τ' αρχίδια ή μη μου σκοτίζεις τ' αρχίδια, βλ. λ. [αρχίδι](#).

- μη μας σκοτίζεις το μυαλό ή μη μου σκοτίζεις το μυαλό, βλ. λ. [μυαλό](#).

- μη μας σκοτίζεις τον έρωτα ή μη μου σκοτίζεις τον έρωτα, βλ. λ. έρωτας.

- σκοτίζω το μυαλό μου, βλ. λ. μυαλό.

- σκοτίζω το νου μου, βλ. λ. [νους](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας